

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/196/2018
Identifikačné číslo spisu:	4312223304
Dátum vydania rozhodnutia:	11.07.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Gandžala
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:4312223304.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Wüstenrot poisťovňa a.s., so sídlom v Bratislave, Karadžičova 17, IČO: 31 383 408, zastúpeného Mgr. Miroslavom Vilímom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom v Bratislave, Michalská 9, proti žalovanej T. O., trvalým pobytom v S., zastúpenej Z., o zaplatenie 1.453,33 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 14C/251/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 27. februára 2018 sp. zn. 7Co/520/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1.1. Okresný súd Levice (ďalej len „súd prvej inštancie“ event. „prvoinštančný súd“) rozsudkom (v poradí druhým) z 30. mája 2016 č.k. 14C/251/2013-76 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 63,33 Eur s 9 % úrokom z omeškania ročne z uvedenej sumy za dobu omeškania od 09. júna 2011 do zaplatenia (prvý výrok), a vo zvyšku žalobu zamietol (druhý výrok). Žalovanej náhradu trov konania nepriznal (tretí výrok). Žalobcovi uložil povinnosť, aby v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia zaplatil na účet Okresného súdu Levice súdny poplatok za odpor vo výške 87 Eur a za odvolanie vo výške 87 Eur (štvrtý výrok).

1.2. V úvode odôvodnenia rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa žalobou doručenou dňa 20. decembra 2012 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 1.453,33 Eur s príslušenstvom, z titulu práva na zaplatenie poistného za dobu do zániku poistenia podľa § 803 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

1.3. V ďalšej časti odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančný súd poukázal na vyjadrenia strán sporu a po uvedení zákonných znení ustanovení § 788 ods. 1 a 3, § 801 ods. 2 a § 803 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a znení článkov 2 ods. 12, 8 ods. 4, 10 ods. 2 písm. a) a 14 ods. 1 písm. b), ods. 2 predmetných Všeobecných poistných podmienok konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania „dospel k záveru, že medzi stranami sporu nie je sporné, že žalovaná dňa 20. augusta 2010 podpísala návrh na uzatvorenie poistnej zmluvy, ktorý bol akceptovaný žalobcom vydaním poistky č. 378066/1 (Investičné životné poistenie pre zdravie a dôchodok) zo dňa 17. septembra 2010 so začiatkom poistenia dňa 01. septembra 2010 a koncom poistenia 31. augusta 2022. Doručením poistky žalovanej bola platne

uzavretá poisťná zmluva. Poistné obdobie bolo dohodnuté ako mesačné s minimálnym mesačným poistným vo výške 200 Eur s prvou splatnosťou dňa 01. septembra 2010. V bode 4 návrhu na uzatvorenie poisťnej zmluvy boli dohodnuté investičné podielové fondy, a to individuálny akciový pomer, spolu 100%. Rovnako nebolo sporné, že žalovaná uhradila 2 x po 200 Eur a následne neuhradila už žiadnu sumu z dohodnutého minimálneho poistného, v dôsledku čoho bola dňa 02. februára 2011 vyzvaná na zaplatenie dohodnutého minimálneho poistného za obdobie od 01. novembra 2010 do 28. februára 2011. Na túto výzvu žalovaná reagovala žiadosťou o predĺženie lehoty na zaplatenie (o 3 mesiace - do 08. júna 2011) zo dňa 02. marca 2011, doručenu dňa 09. marca 2011. Žalobca podaním zo dňa 10. marca 2011 oznámil žalovanej predĺženie lehoty na zaplatenie dohodnutého minimálneho poistného. Zároveň ju poučil, že ak dohodnuté minimálne poistné nezaplatí do 08. júna 2011, poistenie v zmysle § 801 ods. 2 Občianskeho zákonníka zanikne uplynutím predĺženej lehoty. Keďže žalovaná ani v predĺženej lehote poistné neuhradila, žalobca jej podaním zo dňa 16. júna 2011 oznámil zánik poistenia dňom 08. júna 2011 a požiadal ju o uhradenie dohodnutého minimálneho poistného v sume 1.453,33 Eur.“ Ďalej prvoinštančný súd uviedol, že „spor nastáva ohľadom dlžnej sumy 1.453,33 Eur, nakoľko žalovaná tvrdí, že u iných poisťovní je prax taká, že suma poistného je tvorená sumou na krytie poistného plnenia a sumou na investovanie, a žalobca by od nej mal požadovať sumu na krytie poistného plnenia a od tej odpočítať výnos z už uhradenej sumy vo výške 400 Eur. S takýmto tvrdením žalobca nesúhlasil.“ V tejto súvislosti potom súd prvej inštancie konštatoval, že „s poukazom na Všeobecné poistné podmienky je potrebné dať za pravdu žalovanej, že nielen iné poisťovne, ale aj žalobca rozdeľujú dohodnuté minimálne poistné na rizikový príspevok a investície, a preto za dobu poistenia žalobcovi patrí minimálne suma 463,33 Eur [450 Eur (9 mesiacov x 50 Eur /1 zo sumy 200 Eur /) + 13,33 Eur (50/30 x 8)], z ktorej je však potrebné odpočítať už uhradenú sumu vo výške 400 Eur, ktorá medzi stranami sporu nebola sporná, teda žalovaná je povinná žalobcovi doplatiť sumu 63,33 Eur, a to odo dňa nasledujúceho po zániku poistenia, t.j. odo dňa 09. júna 2011, a to i napriek článku 14 ods. 2 Všeobecných poistných podmienok, nakoľko tento súd hodnotil ako dohodu, ktorá je v neprospech žalovanej ako spotrebiteľky (...). Navyše bolo potrebné prihliadnuť aj na to, že Všeobecné poistné podmienky neboli žalovanou podpísané, a preto sa na základe nich nemohol žalobca domáhať plnenia, ktoré by bolo v neprospech žalovanej a znevýhodňovalo by ju oproti zákonnému ustanoveniu, ktoré hovorilo o sume poistného predstavujúcej úhradu za náhodnú udalosť a nie tvorbu investovania, preto súd rozhodol aj o vrátení časti už uhradeného poistného, nakoľko tá suma bola investovaná, a teda sa z nej mohlo pokryť dlžné poistné.“ Vychádzajúc z uvedeného preto prvoinštančný súd uložil žalovanej povinnosť uhradiť doplatok na poistnom na rizikový príspevok s počiatočnými nákladmi za dobu do zániku poistenia vo výške 63,33 Eur s 9 % úrokom z omeškania ročne (podľa ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka) z uvedenej sumy za dobu omeškania od 09. júna 2011 do zaplatenia, a vo zvyšnej časti žalobu žalobcu zamietol.

2.1. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 27. februára 2018 sp. zn. 7Co/520/2016 na základe odvolania žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšnej časti zamietol, vo výroku o trovách konania a vo výroku o poplatkovej povinnosti žalobcu potvrdil (prvý výrok). Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (druhý výrok).

2.2. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti (teda okrem výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 63,33 Eur s 9% úrokom z omeškania ročne od 09. júna 2011 do zaplatenia, ktorý nebol predmetom odvolacieho konania, pretože ho žalovaná nenapadla odvolaním) je správne, a preto ho v odvolaní napadnutej časti (vo výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá z iných dôvodov) podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) potvrdil.

2.3. Poukázal na to, že predmetom konania v zmysle žaloby žalobcu bol nárok na zaplatenie sumy 1.453,33 Eur s príslušenstvom a z titulu uzavretej poisťnej zmluvy. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca a žalovaná uzatvorili dňa 17. septembra 2010 poisťnú zmluvu č. 378066 - investičné životné poistenie pre zdravie a dôchodok so začiatkom poistenia od 1. septembra 2010, mesačné poistné bolo dohodnuté vo výške 200 Eur a koniec poistenia dňa 31. augusta 2022. Žalovaná uhradila poistené len za obdobie od 01. septembra 2010 a 1. októbra 2010 a za ďalšie obdobie poistné nehradila, v dôsledku čoho ju žalobca výzvou zo dňa 2. februára 2011 (č.l. 8 spisu) vyzval na zaplatenie dohodnutého

minimálneho poistenia za obdobie od 01. novembra 2010 do 28. februára 2011, za ktoré obdobie nebolo poistné (v sume 800 Eur) uhradené. Oznamil jej, že dlžné poistné treba zaplatiť v lehote jedného mesiaca a zároveň ju poučil, že v prípade ak nebude dlžné poistné uhradené v tejto lehote, poistenie zanikne v zmysle ustanovenia § 801 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Listom zo dňa 2. marca 2011 (č.l. 31 spisu) žalovaná žiadala predĺženie lehoty na zaplatenie do 8. júna 2011. Žalobca listom zo dňa 10. marca 2011 oznámil žalovanej predĺženie lehoty na zaplatenie dohodnutého minimálneho poistného do 8. júna 2011. Následne žalobca listom zo dňa 16. júna 2011 (č.l. 7 spisu) oznámil žalovanej zánik poistenia ku dňu 8. júna 2011 a listom zo dňa 16. júna 2011 (č.l. 9 spisu) ju vyzval na zaplatenie dlžného poistného v sume 1.453,33 Eur, ktoré mala žalovaná uhradiť do 15 dní od doručenia oznámenia.

2.4. Ďalej odvolací súd konštatoval, že „z vykonaného dokazovania nesporne vyplynulo, že žalobca zaslal žalovanej výzvu na zaplatenie dohodnutého minimálneho poistného zo dňa 2. februára 2011, ktorou vyzval žalovanú na zaplatenie dohodnutého minimálneho poistenia za obdobie od 01. novembra 2010 do 28. februára 2011 v sume 800 Eur a zároveň poučil žalovanú na následky nezaplatenia poistného v lehote jedného mesiaca. Táto výzva bola poštovým podnikom odoslaná žalovanej dňa 3. februára 2011. Všeobecné poistné podmienky v čl. 43 upravujú doručovanie. Podľa tohto ustanovenia, písomnosť zasielaná poisťiteľom do vlastných rúk alebo doporučená na poslednú známu adresu sa považuje za doručenie piatym dňom odo dňa prevzatia zásielky odosielajúcim poštovým podnikom. Z uvedeného vyplýva, že výzva bola žalovanej doručená dňa 8. februára 2011. V zmysle ustanovenia § 801 ods. 2 Občianskeho zákonníka potom jednomesačná lehota na zánik poistenia plynula od 8. februára 2011 a uplynula 8. marca 2011, čo vyplýva aj z listu samotného žalobcu - predĺženie lehoty na zaplatenie dohodnutého minimálneho poistného (č.l. 30 spisu), kde uvádza, že jednomesačná lehota na zaplatenie poistného začala plynúť piatym dňom od prevzatia výzvy odosielajúcim poštovým podnikom, t.j. od 8. februára 2011. Z konania tiež nepochybne vyplynulo, že žiadosť žalovanej o predĺženie lehoty na zaplatenie (č.l. 31 spisu) bola doručená žalobcovi až dňa 9. marca 2011, teda jeden deň po zániku poistného vzťahu. K akceptácii predĺženia lehoty zo strany žalobcu došlo až jeho listom zo dňa 10. marca 2011. Z uvedeného vyplýva jednoznačný záver, že k dohode o predĺžení lehoty došlo až po zániku poistného vzťahu, t.j. po dni 8. marca 2011, preto dohoda medzi zmluvnými stranami nemohla byť uzavretá platne.“ Následne v tejto súvislosti uviedol: „Lehoty uvedené v ustanovení § 801 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka možno dohodou účastníkov poistnej zmluvy predĺžiť. Na platnosť takejto dohody sa podľa § 791 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyžaduje písomná forma. Takáto dohoda môže byť uzavretá aj dodatočne ako samostatná dohoda. Musí však byť uzavretá najneskôr v posledný deň zákonom ustanovenej lehoty, pretože uplynutím zákonom ustanovenej lehoty na zaplatenie poistného poistenie zaniká. Uzavretie dohody o predĺžení lehoty na zaplatenie poistného po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty by bola právne irelevantná, aj keď by svedčila o vôli účastníkov zmluvy zachovať poistenie. Ak by účastníci zmluvy chceli pokračovať v poistení, hoci poistenie zaniklo v dôsledku nezaplatenia poistného v zákonom ustanovenej lehote, museli by uzavrieť novú poistnú zmluvu.“ Vychádzajúc z uvedeného preto podľa odvolacieho súdu „bolo potrebné najskôr sa zaoberať platnosťou dohody o predĺžení lehoty na zaplatenie poistného plnenia a s tým súvisiacou skutočnosťou, kedy došlo k zániku poistenia. Žalobca tvrdil, že k zániku poistenia došlo nezaplatením dohodnutého minimálneho poistenia uplynutím predĺženej lehoty, t.j. 08. júna 2011 a k tomuto dňu žiadal zaplatiť poistné vo výške 1.453,33 Eur, bez bližšej špecifikácie žalovanej sumy. Žalobca v odvolaní poukazoval na to, že žalovaná namietala výlučne výšku žalovanej sumy a preto je potrebné považovať jeho nárok v časti obdobia, za ktorý si uplatnil dlžné poistné za nesporný. V odvolaní sa zameril len na výpočet prisúdeného nároku na poistné súdom prvej inštancie vo výške 63,33 Eur s príslušenstvom, ktorý považuje za nesprávny, a poukazoval na, podľa neho, správny výpočet poistného, ktoré mu patrí. Odvolací súd sa s týmto názorom nestotožnil, keďže s poukazom na ustanovenie § 150 ods. 1, 2 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia. Z uvedeného je zrejmé, že skutkové tvrdenie žalobcu o tom, že poistný vzťah trval do 8. júna 2011 musí preukázať práve žalobca v prípade, že na základe ním predložených listinných dôkazov vznikla pochybnosť o jeho skutkovom tvrdení. Táto zásada je vyjadrená aj v čl. 8 CSP, podľa ktorého strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi. Koncentrácia súdneho konania neznamena, že súd nemá dôsledne zisťovať v súdnom konaní skutkový stav. Ak zo skutkových tvrdení a predložených listín vznikla pre súd pochybnosť o ich pravdivosti alebo

úplnosti, je povinnosťou žalobcu podložiť svoje tvrdenia nespornými dôkazmi. Žalobca v konaní nepreukázal, že došlo k zániku poistenia ku dňu 08. júna 2011, a že má preto nárok na zaplatenie žalovanej pohľadávky.“ Z uvedených dôvodov preto rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

2.5. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odôvodnil aplikáciu ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a konštatovaním, že žalovaná síce bola v odvolacom konaní úspešná, avšak nárok na náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnila a preto jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

3.1. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom žiadal, aby dovolací súd v zmysle ustanovenia § 449 ods. 1 a 2 v spojení s ustanovením § 450 CSP zrušil „uznesenie“ (myslené pravdepodobne rozsudok - poznámka dovolacieho súdu) súdu druhej inštancie a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

3.2. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ CSP argumentujúc tým, že odvolací súd mu „nesprávnym postupom a rozporuplným rozhodnutím odňal právo na spravodlivý súdny proces, zahrňujúce aj právo vyjadriť sa ku všetkým prejednáváním dôkazom a ku všetkým skutočnostiam, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia a na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a právo na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku.“ V tejto súvislosti namietal, že odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal otázkou zániku poistenia, ktorá však nebola v doterajšom priebehu konania sporná, avšak k jeho argumentom uvedeným v odvolaní sa nevyjadril a ani sa s nimi nijako nezaoberal. Má za to, že odvolací súd svojim nesprávnym postupom a rozporuplným rozhodnutím mu odňal právo na spravodlivý súdny proces. V ďalšej časti odôvodnenia dovolania uvádzal svoj názor na skutkové a právne aspekty sporu.

4. Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ event. „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, a preto ho podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

6. V danom prípade vyvodil žalobca prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

7. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

8. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa

ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

9. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom namietal, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, pričom k tomu malo dôjsť tým, že odvolací súd sa k jeho argumentom uvedeným v odvolaní nevyjadril a ani sa nimi nijako nezaoberal.

10. V súvislosti s uvedenou dovolacou námietkou žalobcu týkajúcou sa de facto nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd vo všeobecnosti uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska (rovnako ako v prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov) nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

11.1. V danom prípade odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety zjednocujúceho stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. O taký prípad ide napríklad vtedy, keď dovolaním napadnuté rozhodnutie neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne keď odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má také nedostatky, že sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi dôsledkami predstavuje excés, ktorý možno charakterizovať ako „justičný omyl“ v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu však nedáva podklad pre tvrdenie, že nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, prípadne, že v ňom absentuje zohľadnenie relevantných skutkových okolností alebo náležitá právna argumentácia.

11.2. Len pre úplnosť dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že dovolateľ v odvolaní proti rozhodnutiu prvoinštančného súdu neuviedol, resp. presne nešpecifikoval žiadne konkrétne, vo vzťahu k sporu

relevantné otázky alebo argumenty (de facto uvádzal len svoje nesúhlasné úvahy vo vzťahu k právnomu posúdeniu veci zo strany prvoinštančného súdu) a preto odvolací súd ani nemal povinnosť, resp. presnejšie možnosť reagovať na konkrétnu relevantnú otázku alebo konkrétne relevantné argumenty.

12. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. V reakcii na dovolacie argumenty žalobcu dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Do úvahy preto neprichádza ani relevantnosť námietky, že odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia žalobcovi znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky dovolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej známostnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

13. Z uvedeného vyplýva, že zo strany odvolacieho súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a preto dovolací súd konštatuje, že žalobcom uplatnený dovolací dôvod neexistuje (nie je daný). Z uvedeného dôvodu preto dovolanie žalobcu podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP odmietol.

14. Žalovaná bola v dovolacom konaní úspešná a preto na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP by mala (potenciálny) nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Žalovanej však preukázateľne žiadne konkrétne trovy dovolacieho konania nevznikli (v dovolacom konaní ju zastupovala splnomocnená zástupkyňa, nie advokát) a preto jej dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

15. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.